

Дълго летѣли тѣ напълно благополучно. Срѣщали ги хора, чудили се на това странно пжтешествие, клатили глави.

— Ето, майсторски намислено, говорили тѣ. Кой ли е намислилъ такова умно нѣщо?

Завъртѣла се глава на жабата отъ тия похвали.

— Ква, ква, . . азъ го намислихъ! . . Азъ! . .

— крѣкнала тя.

Но, като крѣкнала Жабуранка, изпуснала стѣблото, паднала на земята и се прѣснала.

Огнянчо.

Свърши се учебната година. Ненчо, Добри и Слави взеха свидѣтелствата си и още другиятъ день трѣгнаха да се кжпятъ. Врѣмето бѣ хубаво, слънцето припичаше. Въ полето косачи косѣха, моми съ вили събираха сѣно. Изъ нивята се обаждаше пѣдпѣдѣкъ.

Тримата другари весело приказваха. Чистиятъ и свѣжъ полски въздухъ ги освѣжи. Приятенъ мирисъ отъ сѣно, смѣсенъ съ мирисъ отъ хиляди полски цвѣта, ги полѣхна. Далечъ нейдѣ моми запѣха весела пѣсень. Негърпѣливо и тримата се провикнаха:

— И . . и . . ху!

Отъ лани още тѣ знаеха мѣстата за кжнане по рѣката. Когато стигнаха тамъ, завариха много дѣца. Водата